

TỰ TẠO HẠNH THỨC Ở TUỔI GIÀ

AH Bùi Đức Hợp

Giai đoạn "bệnh" trong chu kỳ "sinh, lão, bệnh, tử" là giai đoạn bi đát nhất của đời người. Ở tuổi già, ai cũng có bệnh, không nhiều thì ít. Riêng tôi mang quá nhiều bệnh, được các bạn cựu học sinh Hồ Ngọc Cẩn, Bùi Chu, bình bầu là người có nhiều bệnh nhất thế gian.

Dưới đây, tôi xin thưa những sức mạnh nào đã giúp tôi sống vui với bệnh tật ở tuổi già:

1) Tâm tình cảm tạ: Ông Trời ban cho tôi 2 điều quý: trí tuệ và may mắn.

1) Trí tuệ: Nhờ trí nhớ tốt, tôi học thuộc lòng tự điển bỏ túi Pháp Việt khi học lớp Đệ Thất trung học của thầy Tú Tiễn, Hành Thiện. Tôi nhớ gần hết bộ UBC (Uniform Building Code) khi đi phỏng vấn xin việc tại công ty CF Braun, Alhambra, CA, năm 1980. Nay ở tuổi 82, tôi quên nhiều thứ nhưng vẫn còn nhớ UBC, SBC, Quy Chuẩn Xây Dựng VN. Nhờ vậy, tôi thấy dễ dàng, thoải mái khi duyệt xét các dự án tại HK, cũng như tại VN.

2) May mắn: Tôi đã nhiều lần thoát chết trong "35 ngày vượt biển" (X. HK 1), trong "thoát hiểm" (X. HK 3), trong "3 thăng, 3 trầm" (X. HK 9), trong cơn mê tại bến xe Giáp Bát, Hà Nội.

Ngoài ra, phải kể đến may mắn thi cử: Tôi đậu bình thứ trong kỳ thi Trung Học phổ thông năm 1952 tại Nam Định, Tú Tài I năm 1954 tại Hà Nội, Tú Tài II tại Sài Gòn năm 1955, Kỹ Sư Công Chánh năm 1958 tại Sài Gòn, PE (Professional Engineer) năm 1980 tại bang Cali sau 3 tháng tự học, ngay khi đặt chân tới HK.

Nhờ trí tuệ và may mắn, tôi đạt được những thành tích đáng kể:

a) Trước năm 1975, ngạch trật sau cùng là Kỹ Sư Đặc Hạng với 1 Anh Dũng Bội Tinh và 14 huy chương Danh Dự các ngành:

- tân tạo trục Xa Cát - Bình phú (đường vô chiến khu D)

- đường mới vào cầu Rạch Hào, QL 15, T. Phước Tuy, bằng đá cỡ hạt liên tục 0/4 (thay vì đá macadam)

- sửa chữa cống Tham Rót QL 13, cầu đúc Càn Lê QL 13, T. Bình Long (a). cầu sắt Eiffel Cỏ May QL 15, T. Phước Tuy (b), cống Bàu Cá T. Long Khánh (c). Các công trình trên bị VC phá hoại nặng.

b) Sau năm 1980, ngạch trật sau cùng là Chief Construction Engineer với huy chương Saint Paul cao quý và nhiều bằng cấp, giấy khen:

- thoát nước đọng tại Press Dr bằng vải và lưới kỹ thuật.

- sửa chữa cầu đúc Gentilly bị nghiêng, tại thành phố New Orleans, LA trong thời gian kỷ lục.

- tân tạo Tchoupitoulas Corridor tại thương cảng New Orleans (d).

- thành lập ban Đại Diện Cộng Đồng New Orleans và vùng phụ cận.

- cải tạo suối Nam, làng Việt Nam. Palawan, Phi để giữ nước về mùa khô (e).

- xây dựng thánh đài Đức Mẹ Lên Trời, Avondale, LA, linh đài Đức Mẹ La Vang, New Orleans, nhà nguyện họ đạo Thánh Giuse New Orleans, thánh thất Cao Đài, Harvey, LA, thiết kế đền thờ Quốc Tổ, New Orleans, cải tạo hệ thống thoát nước chùa Bồ Đề New Orleans.

Tôi chữa bệnh trầm cảm của tuổi già bằng cách hồi tưởng lại quá khứ huy hoàng. Mỗi lần đi bộ (4 lần / ngày), tôi đều đọc kinh, dâng lời cảm tạ. Trời đã ban cho tôi quá nhiều Hồng Ân trong suốt 55 năm thiện

nguyện, tôi cảm thấy tinh thần phấn chấn, quên đi những đau đớn đang dày xéo trong cơ thể!

II) Vui hưởng hiện tại: Tôi yêu thiên nhiên và studio.

1) Thiên nhiên: Vốn có tâm hồn hướng ngoại, tôi thích đi đây đi đó. Trong thời trai trẻ (dưới 75 tuổi), tôi đi du lịch dài hạn nhiều nơi (để tầm đạo): gần hết 50 tiểu bang HK, Canada, Mỹ, Columbia. VN, Đài Loan, Trung Quốc, Jordan, Do Thái, Anh, Pháp, Đức. Nay, bệnh tật không cho phép tôi rời khỏi San Jose kể từ năm 2012. Thay vào đó, tôi tìm kiếm những cảnh đẹp chung quanh tôi. Ngoài những thắng cảnh bên ngoài cư xá Lion (có thể đi bộ tới), tôi khám phá nhiều phong cảnh thơ mộng ngay trong cư xá: Sáng, ngồi trong rừng phong phía tây bắc nghe chim hót. Chiều, ngả lưng dưới tàn cây của rừng phong phía đông nam.

***Thế sự thăng trầm quân mạc vấn.
Rừng phong xanh biếc có mình tôi.***
(nhái theo thơ của cụ Cao Bá Quát)

Tối, nhìn sang quán Boba 21 với hàng dừa, bụi chuối đu đưa, néon màu lung linh, đèn khí đốt chập chờn, tôi tưởng như đang nghe nhạc tại quán bar bên bờ biển Miami.

Để thay đổi ngoại cảnh, tôi được chủ nhân căn nhà số 101, 243 cho phép đặt một ghế dựa trước hàng hiên, dưới tàn cây lê, mận. Ngồi đó, tôi cảm nhận được sự vô thường trong cuộc sống, theo dòng người, dòng xe tấp nập qua lại trên đường King.

2) Studio: Tôi thường lui tới thăm bạn bè, họ hàng năm điều trị trong nhà thương, nursing home (nhà dưỡng lão), nhà hospice (chờ chết). Người bệnh bị giam hãm trong 4 bức tường trắng, bao quanh là mùi thuốc, tiếng rên rỉ của bệnh nhân phòng bên. Than thở với tôi, họ chỉ muốn xuất Viện, nhưng nhà đâu mà về! Nếu tôi phải nằm liệt giường lâu ngày trong nursing home, tôi sẽ xin trợ tử (Senate Bill No 128) như đã dự định từ khi bước vào tuổi 80.

Xem người, lại ngắm đến ta! Nỗi xót xa, nghẹn ngào tràn dâng trong tôi. Với tình trạng đa bệnh, neo đơn như hiện nay, đáng

lý ra tôi phải nhập Viện từ lâu để có người chăm non, săn sóc. Nhưng, tôi đã và đang kiên cường phấn đấu để có thể tự lo cho mình trong studio thân ái (g). Trong cố gắng, tôi sắp xếp đi bộ, ăn uống, thuốc men theo giờ giấc nhất định, lâu dần chúng trở thành tập quán. Studio trang bị đầy đủ từ gậy chống, walker, toilet chair cho đến dầu xoa bóp, máy massager, radio, CD, tivi. Tất cả đều trong tầm với. Tâm hồn thơ thới, khi cho rằng studio của tôi là nursing cao cấp dành cho VIP, trong đó tôi vừa là bệnh nhân, vừa là y tá. Sống trong studio, tâm thần tôi không bị căng thẳng như trong nursing home, tôi cảm nhận được tự do trong sinh hoạt, ngắm trời xanh mây trắng, rừng phong thay đổi bốn mùa, nhìn thiên hạ qua lại lúc ban mai cũng như chiều tối.

Sau hết, tôi ký hợp đồng với một ông bạn trong cư xá chở tôi miễn phí tới phòng Cứu Cấp bệnh viện RMC vào bất kỳ giờ giấc nào, (tôi chỉ gọi 911 trong trường hợp tai biến mạch máu não).

III) Tuổi già vẫn còn hữu ích cho đời: Bây giờ tôi không thể về VN duyệt xét thiết kế, giám sát thi công như 5 năm về trước, tôi vẫn có thể làm chừng ấy công việc qua màn ảnh, qua viber. Dĩ nhiên, tôi không thể làm nhiều như trước. Mắt mờ đi, sau 2 giờ ngồi trước computer. Tôi cảm thấy vui, vì thấy tuổi già vẫn còn có thể giúp ích cho đời, qua các công tác thiện nguyện như mổ mắt, xây trường học, cầu đường nông thôn, nhà tình thương, cung cấp nước sạch, cứu trợ người nghèo trong đó có cả dân oan, dân quyền v. v.

Tưởng cũng cần nói thêm rằng không giống với các hội đoàn từ thiện khác, Nhóm chúng tôi không chỉ tài trợ dự án mà còn nghiên cứu tính khả thi, duyệt xét thiết kế, tham gia giám sát thi công và nghiệm thu công trình.

Tôi biết những ngày còn lại không còn bao nhiêu. Hãy tận hưởng những giờ phút hiện tại. Mỗi buổi sáng thức dậy, kéo màn cửa sổ, ngẩng nhìn quý cụ đẩy xe lăn, các bà mẹ trẻ vội vã đưa con tới trường, tôi biết

chắc rằng hôm nay lại là một ngày vui đến với tôi, như đã cam kết "**Cứ mỗi ngày tôi sống, tôi có thể giúp một người mù sáng mắt**".

(a) Cầu dài 38m, gầy đôi, đầu cầu vênh lên khỏi mặt cầu 1m. Chúng tôi xép chuông heo cao 7m để đội cầu, và ráp cầu Eiffel trên cầu đúc.

(b) Nhịp giữa rút xuống sông. chúng tôi ráp nhịp Eiffel mới trên bờ và dùng trục thẳng cần cầu cầu Eiffel vào vị trí. Công tác hoàn tất trong 3 ngày trước sự ngạc nhiên, vui mừng của đồng bào Bà Rịa - Vũng Tàu.

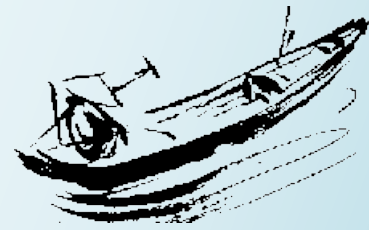
(c) Mặc cho đạn pháo rơi quanh công trường, tôi vẫn hướng dẫn công nhân tái lập lưu thông trong ngày.

(d) Dự án trị giá 100 triệu USD, gồm giải tỏa kho, bãi, thiết lập đường bộ và đường sắt. Kỹ sư Nguyễn Trọng đã viết bài "Kỹ sư Bùi Đức Hợp điều khiển chương trình xây cất 75 triệu" trên báo Văn Nghệ Tiền Phong.

(e) Dự án do tôi tài trợ 50% gồm xây 3 đập bằng btct, cần đá miêng 2 bờ, xây 2 cầu mới, 1 vô công viên Văn Lang, 1 vô chùa Vạn Pháp. Tôi dự trữ biển làng VN thành một Trung Tâm Du Lịch lý tưởng.

(g) Xin quý họ hàng, thân hữu đọc bài "Quảng gậy mà đi", "Tháng năm tìm đập rộn ràng", "Tiếng còi hụ trong đêm khuya" trong HK 10, để biết sự cố gắng phi thường của tôi.

BPT chúc AH Bùi Đức Hợp luôn khỏe mạnh và mỗi năm giúp hàng trăm người được sáng mắt và làm những việc thiện khác nữa. Một ngày AH sống là một ngày ân huệ mà Tạo Hóa ban cho AH và những người được AH giúp đỡ.

ĐỢI NGƯỜI

*Ta đón người từ trăng ầu thơ,
Đêm buông đôi cánh lạnh đôi bờ;
Mùa xuân một nửa theo dòng biếc,
Một nửa bên ta cũng đợi chờ...*

*Trăng xé vàng mà người chưa về!
Dòng sông nghiêng mắt đợi bên đê,
Dáng thuyền thao thức in trên nước,
Những bước chim đi cũng nặng nề...*

*Trăng mờ mòn và đêm đã khuya,
Ven trời còn mấy giọt sao thưa,
Chập chùng bóng núi mờ sương trắng,
Hiu hắt bờ lau ngọn gió đùa...*

*Người vẫn chưa về đêm nay nữa,
Đợi chờ nghe mãi những tàn phai,
Núi Sông đã nhuộm màu tan vỡ
Lạnh lắm! nhân gian tiếng thở dài...*

*Lê Phương Nguyễn
Saigon, 1979*